

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

ПРОБУДЕНА
ЛЮБОВ

КНИГА ТРЕТА

Превод
Силвия Желева

Издателство ИБИС
София

– П О ДЯВОЛИТЕ, ЗЕЙДИСТ! НЕ СКАЧАЙ...
Гласът на Фюри едва се чу заради шума от сблъсъка пред тях. Думите му обаче не успяха да спрат брата му близък да изскочи от кадилака, макар да се движеха с осемдесет километра в час.

– Ви, той е навън! Обърни колата!

Рамото на Фюри се удари в страничния прозорец при обратния завой. Светлината от фаровете улови Зи, който се търкаляше като топка по покрития със сняг асфалт. Части от секундата по-късно той скочи на крака и хукна с невидана бързина към пушещия смачкан седан, чийто капак в момента беше украсен със ствола на повалено борово дърво.

Без да изпуска брата си близък от поглед, Фюри протегна ръка към колана. *Лесърите*, които преследваха чак до тук, до покрайнините на Колдуел, може би току-що бяха сложили край на пътуването си, победени от законите на физиката, което обаче не означаваше, че са извадени от строя. Копелетата бяха изключително издръжливи.

Кадилакът спря, Фюри отвори рязко вратата и протегна ръка към беретата си. Не знаеха колко *лесъри* има в колата, нито с какво оръжие разполагат. Враговете на вампирската раса се движеха на групи и винаги бяха въоръжени. *По дяволите!* Тримата от белокосите убийци изскочиха навън. Изглежда, само шофьорът беше замаян от удара.

Неравното съотношение на силите не разколеба Зи. Като самоубийствен маниак, какъвто си беше, се втурна към тримата *лесъри*, въоръжен единствено с черния кинжал в ръката си.

Фюри прекоси шосето като хала. Чуваше тежките и бързи стъпки на Вишъс зад себе си. Обаче се оказа, че от тях двамата въобще няма нужда.

Докато снежинките се въртяха тихо във въздуха, изпълнен със сладникавото ухание на борови дървета, но примесен с тежкия мирис на изтичащия от смачканата кола бензин, Зи се справи и с тримата *лесъри* единствено с помощта на кинжала

си. Срязва коленните им сухожилия, за да не могат да побягнат, счупи ръцете им, за да не се съпротивляват, и влачейки ги грубо по асфалта, ги подреди в редица, сякаш бяха зловещи кукли.

Всичко това му бе отнело не повече от четири минути и половина, включително бе успял да вземе и личните им карти. След което Зейдист се спря, за да си поеме дъх. Сведе поглед към черната кръв, която образуваше грозно петно върху белия сняг, а от раменете му се издигаше пара, подобно на нежна мъгла, подхваната от вятъра.

Фюри прибра беретата обратно в кобура на бедрото си и усети, че му се повдига, сякаш е погълнал огромно количество мазнина от пържен бекон. Потри гърдите си и погледна първо вляво, а след това – вдясно. По това време на нощта по шосе 22 цареше мъртво спокойствие, което бе нещо обичайно за отдалечените от Колдуел райони. Бе малко вероятно да има свидетели на събитието. Сърните не се брояха.

Знаеше какво ще последва. Изобщо не се и опита да го предотврати.

Зейдист коленичи над един от *лесърите*. Белязаното му лице бе изкривено в гримаса на омраза, завинаги обезобразената му горна устна бе дръпната назад и оголила кучешките му зъби, по-дълги от тези на тигър. С бръснатата си глава и хлътналите скули приличаше на самата смърт и като нея, работеше еднакво добре и в студа. Само по черно поло и свободни черни панталони, той носеше повече оръжия по себе си, отколкото дрехи. Кръстосаните ножници, отличителна черта на Братството на черния кинжал, бяха пристегнати отпред на гърдите му, а още два ножа бяха привързани към бедрата му. Носеше също и колан, в който бяха затъкнати два пистолета „ЗИГ Зауер“.

Не че някога използваше деветмилиметровите пистолети. Когато убиваше, предпочиташе да го прави с ръцете си. Всъщност това бяха единствените моменти, когато въобще се доближаваше до някого.

Зи сграбчи *лесъра* за реверите на коженото му яке, повдигна горната половина на тялото му от земята и приближи лицето си плътно до неговото.

– Къде е жената? – Не последва отговор, а само злобен смях и Зейдист стовари юмрук във физиономията му. Звукът, като от прекършен клон, отекна рязко сред дърветата. – *Къде е жената?*

Присмехулната усмивка на убиеца толкова вбеси Зи, че той се превърна в нещо като малък полярен кръг. Въздухът около тялото му се намагнетизира и стана по-студен от нощта. Около него вече не се забелязваха снежинки – те като че ли се разпадаха от силата на гнева му.

Фюри дочу как нещо тихо прошумоля и хвърли поглед през рамо. Вишгс палеше една от ръчно свитите си цигари и в оранжевото кръгче светлина попаднаха татуировката на лявото му слепоочие и козята му брадичка.

Като чу отново характерния звук от удар с юмрук, Ви всмукна дълбоко от цигарата и отклони погледа на диамантените си очи встрани.

– Добре ли си, Фюри?

Не, не беше. Агресивната природа на Зи бе прословута, но напоследък бе толкова брутален, че бе трудно да бъде наблюдаван в действие. Неговата най-тъмна същност, лишена от душа, се развихряше с пълна сила, откакто Бела бе отвлечена от *лесърите*.

Все още не я бяха намерили. Братята не разполагаха с никаква информация, която да ги отведе при нея. Въпреки безмилостната техника за разпит на Зи.

Самият Фюри бе тотално съсипан след отвлечането. Познаваше Бела отскоро, но тя бе така красива, изискана и от висшата аристокрация! Макар че за него бе нещо повече от благородно потекло. Много повече. Тя бе успяла да разколебае клетвата му за безбрачие, да стигне до мъжа, който се криеше под външната му твърдост, да го развълнува дълбоко. Желаше да я открият така отчаяно, както и Зейдист, но след шест седмици вече бе изгубил вяра, че е жива. *Лесърите* измъчваха вампирите, за да изтръгнат от тях информация за братството, но както всички цивилни, тя знаеше съвсем малко за братята. Със сигурност вече я бяха убили.

Единствената му надежда бе, че не е търпяла дни наред адски мъчения, преди да премине в Небитието.

– Какво сторихте на жената? – изръмжа Зейдист на следващия убиец. Когато единственият отговор, който получи, бе: „*Върви по дяволите!*“, Зи захпа копелето в стил Майк Тайсън*.

* Майк Тайсън (с прякор Динозавъра) е американски боксьор, който в мач с Ивендър Холифийлд отхапва част от ухото на съперника си, заради което е дисквалифициран. – Бел. ред.

Никой от братството не разбираше защо Зейдист изобщо го е грижа за изчезналата жена. Той бе известен с омразата си към жените... по дяволите, дори се страхуваха от него заради тази негова черта. Всички се питаха защо Бела има някакво значение за него. Но от друга страна, никой, дори Фюри, неговият близък, не можеше да предвиди реакциите му.

Ехото от свирепите действия на Зи прорязваше тишината в усамотената гора. Дори Фюри чувстваше как се пропуква под такава настойчивост, но *лесърите* оставаха силни и не издаваха никаква информация.

– Не знам още колко ще издържа – каза той тихо.

Освен мисията на братството да защити расата на вампирите от *лесърите*, Зейдист бе единственото значимо нещо в живота му. Всеки ден Фюри спеше сам, ако въобще спеше. Храната не му доставяше особено удоволствие. За жени и дума не можеше да става, тъй като бе дал клетва за въздържание. И всяка секунда се тревожеше в какво ли ще се забърка Зейдист и кой ли ще пострада от това. Чувстваше се сякаш умира от хиляди прободни рани, докато кръвта му бавно изтича. Беше се превърнал в мишена за насъбралото се желание да убива на своя брат близък.

Облечената в ръкавица ръка на Ви го стисна за гърлото.

– Погледни ме, приятелю.

Фюри се подчини и трепна. Лявото око на брата – онова, около което бе татуировката – се разширяваше все повече и повече и накрая се превърна в черна бездна.

– Вишъс, не... Аз не... – *По дяволите!* В момента не искаше да чуе нищо относно бъдещето си. Не знаеше как би могъл да се справи с факта, че нещата могат единствено да се влошат.

– Снегът пада бавно тази вечер – каза Ви и погали с палец сънната му артерия.

Фюри премигна и го обзе странно спокойствие. Пулсът му се забави.

– Какво?

– Снегът... Пада толкова бавно.

– Да... Да, така е.

– А тази година падна много сняг, нали?

– Хм... да.

– Да... много сняг, а ще има и още. Тази вечер. Утре. Следващия месец. Пада когато и където пожелае.

– Точно така – каза Фюри тихо. – Няма начин да го спреш.

– Не и ако не си самата земя. – Палецът спря движението си. – Братко мой, ти никак не ми приличаш на земята. Няма да го спреш. Никога.

Последваха серия от изпуквания и проблясвания на светлина, когато Зи пробождаше *лесърите* в гърдите и телата им се разпадаха. После се чуваше само съскането на радиатора на разбития автомобил и тежкото дишане на Зейдист.

Той се надигна от почернялата земя като привидение, кръвта на *лесърите* се стичаше по лицето и ръцете му. Около него се бе образувала аура на насилие, която караше сцената зад него да трепти.

– Ще слеза в града – каза и избърса острието на кинжала си в бедрото, – за да потърся още от тях.

Преди да излезе отново на лов за вампири, господин О. извади пълнителя на деветмилиметровия си „Смит & Уесън“ и надникна в цевта. Оръжието трябваше отдавна да бъде почистено, както и глокът му. Имаше и други неща, които трябваше да свърши, но само пълен идиот не би се погрижил за pistolетите си. Оръжието на *лесърите* трябваше винаги да бъдат безупречно поддържани. Братството на черния кинжал не беше мишена, към която можеш да се отнесеш небрежно.

Прекося центъра за въздействие и огледа масата за аутопсии, която използваша за работа. Постройката, в която имаше една-единствена стая, нямаше изолация и подова настилка, но поне вятърът не проникваше вътре, тъй като нямаше прозорци. Имаше легло и душ. Нямаше тоалетна и кухня, защото *лесърите* не се хранеха. Сградата бе построена само преди месец и половина и все още миришеше на прясно дърво. Усещаше се още и миризмата на керосин, който използваша за отопление.

Единствено рафтовете бяха напълно завършени и засмаха цяла стена с дължина от дванайсет метра, от пръстения под до таванските греди. Инструментите им бяха грижливо и спретнато подредени върху рафтовете: ножове, менгемета, клещи, чукове, електрически триони. Имаха всичко, което би могло да изтръгне викове от нечие гърло.

Сградата не беше предвидена само за мъчения. Служеше и за затвор на пленниците. Бе истинско предизвикателство да задър-

жиш вампирите в плен, защото можеха да се дематериализират, ако успеяха да се успокоят и концентрират. Стоманата им пречеше да извършат това, но клетка с решетки нямаше да предпази кръвопийците от слънчевата светлина, а не бе практически да се построи цяла стая от здрава стомана. Чудесна работа обаче вършеше канализационна тръба от гофриран метал, забита вертикално в земята. Или три такива, какъвто бе случаят.

О. силно се изкушаваше да надникне в тези приспособления за задържане на вампирите, но знаеше, че ако го направи, няма да може да се върне отново към работата си. А трябваше да изпълнява и квоти. Да бъдеш вторият по ранг в Обществото на лесърите, имаше своите предимства, като например фактът, че му бяха поверили управлението на това местенце. Но ако искаше да запази своята относителна свобода на действие, трябваше да има адекватно поведение.

Което означаваше да се погрижи за оръжието си дори когато предпочита да свърши нещо друго. Отмести встрани комплекта за първа помощ, грабна кутията, в която бяха всички необходими неща за почистване на оръжието, и придърпа един стол до масата за аутопсии.

Единствената врата на стаята се отвори, без да се почука. О. хвърли гневен поглед през рамо, но като видя влезлия, скри раздражението си. Господин Х. не бе добре дошъл, но едва ли можеше да му забрани достъп. Дори само заради чувството за самосъхранение.

Застаналият под голата крушка водач на *лесърите* не бе желан противник, ако искаш да останеш цял и невредим. Бе висок близо два метра и имаше телосложението на автомобил: квадратно и солидно. И като всички членове на обществото, прекарвали дълго време в него, бе избледнял. Бялата му кожа не можеше да почернее от слънцето, нито пък да бъде обрелена от вятъра. Косата му имаше цвета на паяжина. Очите му бяха светлосиви като забуленото в облаци небе и също толкова мрачни и безизразни.

С нехайна крачка господин Х. започна да оглежда мястото – не преценяваше как са подредени нещата, а търсеше нещо.

– Казаха ми, че току-що си хванал нов цивилен.

О. остави парцала за почистване и преброи наум колко оръжия висят в момента по тялото му. Нож на дясното бедро. Глок отзад на кръста. Искаше му се да разполагаше с повече.

– Залових го в центъра на града, пред „Зироу Сам“, преди около четирийсет и пет минути. В една от тръбите е, тъкмо се свестява.

– Добра работа.

– Планирам ново излизане. Веднага.

– Така ли? – Господин Х. спря пред рафтовете и взе назъбен ловджийски нож. – Знаеш ли, чух нещо доста обезпокоително.

О. запази мълчание и премести ръка по-близо до дръжката на ножа.

– Няма ли да ме попиташ какво е то? – каза водачът на *лесърите* и отиде до трите забити в земята тръби. – А може би вече знаеш тайната?

О. погали с длан ножа, докато господин Х. се бавеше над металните капаци, покриващи тръбите. Не даваше и пет пари за първите двама пленници. Обаче третият бе единствено негов.

– Няма свободни места ли, господин О.? – С върха на ботуша побутна въжетата, които изчезваха в дупката. – Мислех, че си убил двамата, след като си разбрал, че нямат какво да кажат.

– Да.

– Така че с цивилния, когото си заловил тази вечер, трябва да имаш една свободна тръба. А се оказва, че няма свободно място...

– Залових и друг.

– Кога?

– Снощи.

– Лъжеш. – Господин Х. изрита встрани капака на третата тръба.

Първият импулс на О. бе да скочи на крака, да направи две бързи крачки и да забие ножа в гърлото на господин Х. Обаче нямаше да успее да стигне толкова далеч. Водачът на *лесърите* притежаваше способността да парализира подчинените си. Трябваше само да ги погледне.

И така, О. не помръдна, но трепереше от усилието да остане на мястото си.

Господин Х. извади фенерче от джоба си, включи го и насочи лъча светлина в дупката. Оттам се чу приглушен вик и очите му се ококориха широко.

– *Господи*, това наистина е жена! Защо не съм уведомен за това, по дяволите?

О. бавно се изправи. Ножът висеше на бедрото му, скрит в

гънките на работните му панталони. Стискаше здраво дръжката и ръката му дори не трепваше.

– Тя е нова – каза.

– Аз чух нещо друго.

Господин Х. отиде бързо в банята и дръпна найлоновата завеса на душ-кабината. Изруга и ритна шишетата шампоан и бебешко масло за тяло, подредени в единия ъгъл. След това отиде до шкафа с мунициии и издърпа хладилната камера, скрита зад него. Наклони я и храната от нея се изсипа на пода. Тъй като *лесърите* не се хранеха, това бе равносилно на признание.

Бледото лице на господин Х. беше разкривено от ярост.

– Отглеждаш си *домашен любимец*, така ли?

О. мислеше как по-правдоподобно да отрече и в същото време измерваше с поглед разстоянието между тях.

– Тя е ценна. Използвам я по време на разпит.

– Как?

– Мъжете от техния вид не могат да гледат как жена бива измъчвана. Тя е нещо като инструмент, с който ги стимулирам да се разприказват.

Господин Х. присви очи.

– Защо не ми каза за нея?

– Това е моят център. Вие ми разрешихте да го управлявам както намеря за добре. – Когато откриеше доносника, щеше жив да го одере. – Мога да се грижа за дейността тук и вие го знаете. За вас не би трябвало да има значение как си върша работата.

– Трябваше да ми кажеш. – Господин Х. неочаквано застина. – Мислиш ли да използваш ножа, който държиш в ръка, синко?

„Да, татенце, всъщност мисля.“

– Аз ли съм главният тук, или не?

Господин Х. премести тежестта на тялото си върху пръстите на краката, а О. се приготви за сблъсък.

Обаче в този момент звънна мобилният му телефон. Първото позвъняване разцепи като писък изпълнения с напрежение въздух. Второто не бе така натрапчиво. А третото дори не ги обезпокои.

Бурята, която заплашваше да се разрази между тях, отмина и на О. му просветна, че не разсъждава трезво. Той бе едър и дяволски добър в ръкопашния бой, обаче нямаше шанс срещу триковете, които владееше господин Х. А ако О. бъдеше убит или дори ранен, кой щеше да се грижи за жена му?

– Вдигни! – заповяда господин Х. – И го включи на високоговорител.

Новината дойде от друг член на елитен отряд. Трима *лесъри* били елиминирани встрани от шосето, само на три километра от центъра. Колата им била намерена едва ли не усукана около дървото, в което се била блъснала, а по снега се виждали следи-те от разпадането им.

Кучи син. Братството на черния кинжал. *Отново.*

Когато О. приключи разговора, господин Х. попита:

– А сега какво, ще се биеш с мен или предпочиташ да се върнеш към работата си? В първия случай ще бъдеш убит веднага. Изборът е твой.

– Аз ли съм главният тук?

– Докато ми даваш онова, което ми е необходимо.

– Затварям много цивилни тук.

– Те обаче не изглежда да предоставят много информация.

О. отиде до канализационните тръби и постави обратно капак върху третата, като през цялото време държеше господин Х. под око. След това стъпи отгоре и погледна водача на *лесърите* право в очите.

– Братството пази в тайна съществуването си дори от представителите на собствената си раса.

– Може би просто трябва да положиш повече усилия.

„Не му казвай да върви по дяволите – помисли си О. – Ако не издържиш това изпитание на волята, жена ти ще стане храна за кучетата.“

О. положи усилия да обуздае гнева си. Господин Х. се усмихна.

– Самоконтролът ти щеше да бъде достоен за възхищение, ако не беше единственият възможен отговор. А сега, да поговорим за тази нощ. Братята ще потърсят урните със сърцата на убитите. Отиди веднага до къщата на господин Н. и вземи неговата. Ще изпратя някого до дома на А., а до този на Д. ще отида сам.

Господин Х. спря на прага.

– Относно жената. Ако я използваш като инструмент, добре. Но ако я държиш по някаква друга причина, имаме проблем. Размекнеш ли се, ще нахраня Омега с теб, парченце по парченце.

О. дори не трепна. И преди бе оцелявал след мъченията на Омега и предполагаше, че отново ще успее. Бе готов да премине през всичко заради своята жена.

– Е, какво ще кажеш? – попита водачът на *лесърите*.

– Да, сенсей.

Изчака колата на господин Х. да се отдалечи, а сърцето му биеше тежко в гърдите. Искеше да изкара своята жена навън и да я притисне до гърдите си, но ако го направеше, нямаше да излезе на лов за вампири. За да се успокои, почисти набързо своя „Смит & Уесън“ и го зареди. Това не му помогна особено, но поне ръцете му бяха спрели да треперят, когато свърши.

На път към вратата, взе ключовете на пикапа си и включи детектора за движение, който бе инсталирал над третата тръба. Това чудо на техниката наистина му спестяваше проблеми. Ако нещо минеше през нея, инфрачервеният лазер щеше да включи система от оръжия, стрелящи от три страни, и любопитното щеше да се сдобие с няколко доста големи дупки.

Поколеба се, преди да тръгне. Господи, искаше да я подържи в прегръдките си. Мисълта да загуби своята жена, макар и хипотетична, го караше да губи разсъдък. Тази жена вампир... Сега тя бе неговата причина да живее. Не обществото. Не убиването.

– Излизам, съпруго моя, така че бъди добра. – Зачака. – Ще се върна скоро и тогава ще те изкъпем. – Не последва отговор и той извика: – Съпруго моя?

Преглътна мъчително. Казваше си, че трябва да се държи като мъж, но не можеше да тръгне, без да е чул гласа ѝ.

– Не ме изпращай без дума за довиждане.

Тишина.

Болката изпълни сърцето му и любовта, която изпитваше към нея, се примеси с горчивина. Пое си дълбоко дъх и усети как гърдите му натежаха от отчаяние. Мислеше, че вече е познал любовта, преди да стане *лесър*. Мислеше, че Дженифър, жената, която беше любил и пребивал години наред, е била специална. Но е бил наивен глупак. Сега вече знаеше какво е истинска страст. Тази пленена от него жена вампир бе изгарящата болка, която го караше да се чувства отново мъж. Тя бе душата, заменила онази, която бе принесъл в дар на Омега. Живееше чрез нея, макар и да не беше жив.

– Ще се върна възможно най-скоро, любов моя.

Бела се отпусна, когато чу вратата да се затваря. Фактът, че бе наранила *лесъра* с мълчанието си, ѝ достави удоволствие. Сега лудостта бе пълна, нали?

Странно, че тази лудост бе смъртта, която я очакваше. От момента, в който бе дошла в съзнание, затворена в тръбата, вече не помнеше преди колко седмици мислеше, че ще умре в резултат на мъченията като всички други, с обезобразено тяло. Но не, първо щеше да умре духът ѝ. Докато тялото ѝ оставаше относително здраво, същността ѝ вече не бе жива.

Бе необходимо известно време, за да я победи психозата, и също като при болестите на тялото, и тук имаше различни стадии. В началото бе прекалено завладяна от ужас, за да мисли за нещо друго, освен за болката от мъченията. Но дните отминаваха, а нищо подобно не се случваше. Да, *лесърът* я биеше и погледите, с които обхождаше тялото ѝ, предизвикваха у нея отвращение, но не я подлагаше на мъчения, както останалите вампири. Нито я бе изнасилил.

В отговор мислите ѝ постепенно бяха взели друга насока, духът ѝ се бе съживил и тя бе започнала да храни надежда, че ще бъде спасена. Обаче този период не бе траял дълго. Седмица може би, макар да ѝ бе трудно да измерва хода на времето.

После бе започнало необратимото плъзгане надолу. Онова, което я теглеше към дъното, бе самият *лесър*. Беше ѝ отнело известно време, за да осъзнае, че има странно влияние над своя похитител, но не след дълго започна да го използва. Отначало го предизвикваше, за да изпробва границите, до които можеше да стигне. По-късно го измъчваше поради единствената причина, че го мрази и иска той да страда.

По някаква причина *лесърът*, който я бе заловил... я обичаше. С цялото си сърце. Понякога ѝ крещеше и това му настроение извикваше ужас у нея, но колкото по-зле се държеше с него, толкова повече я глезеше. Изпаднаше в силна тревога, ако откажеше да го погледне. Плачеше, когато отказваше подаръците му. С нарастваща страст се тревожеше за нея и просеше вниманието ѝ, слушваше се в нея, а когато го отблъснеше, бе съкрушен.

Да си играе с чувствата му, бе сега целият ѝ омраzen свят, а жестокостта едновременно я подхранваше и убиваше. Някога бе жива – дъщеря, сестра... *личност*... А сега бе станала безчувствена, твърда като бетон и не можеше да излезе от този кошмар. Превръщаше се в балсамирана мумия.

Знаеше, че никога няма да я освободи. Бе ѝ отнел бъдещето толкова сигурно, колкото и ако я бе убил. Всичко, което имаше сега, бе това ужасно и безкрайно настояще. С него.

В гърдите ѝ се надигна паника – чувство, което не бе изпитвала известно време.

Обзе я отчаяно желание да се върне към състоянието на безчувственост. Замисли се за това, колко е студено в земята. *Лесърът* я обличаше с дрехи, които бе взел от дома ѝ, и не ѝ липсваха топли чорапи и клинове, вълнени пуловери и ботуши. Но студът бе безмилостен, прокрадваше се през слоевете дрехи, просмукваше се в костите и превръщаше костния ѝ мозък в ледена каша.

Мислите ѝ се понесоха към къщата, в която бе живяла толкова кратко време. Спомни си веселите пламъци на огъня в камината и щастието, което изпитваше, че е самостоятелна... Но спомените бяха лоши. Напомняха ѝ за стария ѝ живот, за майка ѝ... за брат ѝ.

Господи, Ривендж. Рив я подлудяваше с тираничното си държание, но е бил прав. Ако бе останала със семейството си, нямаше да срещне Мери, жената човек, която бе нейна съседка. Нямаше да прекоси ливадата между двете къщи в онази нощ, за да се увери, че всичко е наред. Нямаше да срещне *лесъра*... И нямаше да се превърне в дишаща мъртва.

Питаше се колко ли дълго я е търсил брат ѝ. И дали вече се е отказал. Вероятно. Дори Рив не би могъл да продължи вечно без всякаква надежда.

Бе готова да се обзаложи, че я е търсил, но до известна степен се радваше, че не я бе намерил. Макар и изключително агресивен, той бе цивилиен и можеше да пострада, ако се опиташе да я спаси. *Лесърите* бяха силни. Жестоки и могъщи. Не, в нейния свят можеше да я върне само някой равностоен на чудовището, което я държеше в плен.

Пред очите ѝ изникна образът на Зейдист, ясен като снимка. Видя жестоките му черни очи. Белегът, който прорязваше лицето му и изкривяваше горната му устна. Татуировките на кръвен роб около врата и китките му. Спомни си белезите от бой с камшик по гърба му. Пиърсингите на зърната на гърдите му. И мускулестото му, прекалено слабо тяло.

Замисли се за непреклонната му воля, за силната му омраза. Той вдъхваше ужас, бе страшилището на нейната раса. Бе унищожен, не наранен, по думите на близнака му. Но точно поради тази причина щеше да бъде идеалният спасител. Единствено той можеше да се мери с *лесъра*, който я бе по-

хитил. Бруталността на Зейдист вероятно бе единственото, което можеше да я измъкне оттук, но не смееше да се надява, че ще я търси. Тя бе обикновена цивилна, която бе срещнал два пъти.

И втория път я бе накарал да се закълне, че няма да се доближи отново до него.

Обзе я страх. Опита се да го потисне, като си каза, че Ривендж продължава да я търси. И че ще се обади на братята, ако открие и най-малката следа за местонахождението ѝ. И тогава може би Зейдист щеше да дойде и да я спаси, защото това влизахе в задълженията му.

– Ехо? Ехо? Има ли някой тук? – достигна до нея треперещ и приглушен мъжки глас.

Реши, че принадлежи на току-що заловения цивилиен. В началото всички се опитваха да се свържат с някого другого.

Бела прочисти гърлото си.

– Аз съм... тук.

Настъпи пауза.

– О, света Скрайб Върджин, ти ли си отвличената жена? Ти ли си... Бела?

Да чуе името си, бе шок за нея. *Лесърът* я наричаше своя *съпруга* вече толкова време, че почти бе забравила коя е.

– Да... Аз съм.

– Все още си жива.

Е, сърцето ѝ все още биеше.

– Познавам ли те?

– Аз... бях на погребението ти. С родителите си, Ралстам и Джилинг.

Бела започна да трепери. Майка ѝ и брат ѝ... я бяха погребали. Но разбира се че щяха да постъпят така. Майка ѝ бе дълбоко религиозна и вярваше безрезервно в старите традиции. Щом се е убедила, че дъщеря ѝ е мъртва, е настояла за подобаваща церемония, за да може Бела да влезе в Небитието.

О... Боже. Да мисли, че са се отказали да я търсят, и да знае това със сигурност, бяха две различни неща. Никой нямаше да дойде да я спаси. Никога.

Чу нещо странно. И осъзна, че ридае.

– Ще избягам – каза убедено мъжкия глас. – И ще те взема със себе си.

Коленете на Бела се огънаха. Тя се плъзна надолу по набраз-

дената стена на тръбата и се сви на дъното. Сега вече наистина бе мъртва, нали? Мъртва и погребана.

Колко ужасяващо подходящо бе това, че се намира под земята.

❖ 2 ❖

ЗЕЙДИСТ КРАЧЕШЕ ПО ЕДНА ОТ ТЕСНИТЕ ПРЕСЕЧКИ НА „ТРЕЙД СТРИЙТ“, тежките му ботуши стъпваха уверено в покритите с ледена коричка мръсни локви и замръзнали следи от гуми. Бе тъмно като в преизподнята. Тухлените сгради от двете страни на пътя бяха без прозорци, а облаците закриваха луната. Беше сам. Нощното му зрение бе съвършено и проникваше през мрака. Точно както и гневът му.

Черна кръв. Имаше нужда от още черна кръв. Искаше тя да изцапа ръцете му, да опръска лицето и дрехите му. Да види океани от нея да заливат земята, да се просмуква дълбоко в пръста. Щеше да накара убийците да кървят. Всяка смърт щеше да бъде принесена в жертва на Бела.

Знаеше, че вече не е жива. Дълбоко в сърцето си знаеше, че я е застигнала мъчителна смърт. Защо тогава винаги питаше копелетата къде е тя? По дяволите, нямаше никаква представа. Това просто бяха първите думи, които излизаха от устата му, независимо колко пъти си повтаряше, че тя вече не е между живите.

Щеше да продължи да им задава този въпрос. Искаше да знае *къде, как и с какво* са я убили. Информацията щеше да го разяжда отвътре, но трябваше да знае. *Трябваше*. Накрая все някой от тях щеше да проговори.

Спря. Подуши въздуха. Молеше се в ноздрите му да нахлуе сладникавият мирис на бебешка пудра. Повече не можеше да понася... това неведение.

Но после се чу горчивият му смях. Можеше да понесе много повече. Благодарение на стогодишната си усилен тренировка с Господарката нямаше мръсотия, през която да не бе преминал. Физическа болка, душевни мъчения, унижения, деградация, безнадеждност и безпомощност – бе оцелял след всичко това.

Следователно, щеше да оцелее и сега.

Вдигна поглед към небето и се олюля. Побърза да се подпре с ръка на близката кофа за боклук, пое си дълбоко дъх и зачака главозамайването да премине. Нямаше такъв късмет.

Беше време за хранене. Отново.

Изруга. Надяваше се да преживее още нощ или две без храна. През последните две седмици бе заставял тялото си да се движи само с усилие на волята, но това не бе нещо необичайно за него. Тази вечер също не искаше да обърне внимание на жаждата за кръв.

Хайде, хайде... концентрирай се.

Застави се да продължи да върви. Дебнеше из централните улици, прокрадваше се през опасния лабиринт от алеи на Колдуел – средището на нощните клубове и наркотиците в щата Ню Йорк.

В три часа след полунощ изпитваше такава нужда от кръв, че се усещаше замаян. И това бе единствената причина да се откаже. Не можеше да понесе неясното възприемане на реалността и сковаността на тялото си. Напомняха му прекалено ясно за предизвиканите от опиума вцепенения по времето, когато бе кръвен роб.

Закрачи възможно най-бързо към „Зироу Сам“, настоящото свърталище на братята в центъра на града. Охраната го пусна да мине покрай опашката чакащи да влязат в клуба. Такъв бърз достъп получаваше всеки, който оставяше толкова много пари. Само навикът на Фюри да пуши червен дим струваше две хилядарки на месец. Ви и Бъч пък се наливаха само с първокачествен скъп алкохол. Към това се прибавяха и редовните поръчки на Зи.

В клуба бе горещо и тъмно като във влажна тропическа пещера. Гърмеше техно музика. Хората се тълпяха на дансинга, дъвчеха дъвки, наливаха се с вода и се потяха в ритъма на танца. Групички по двойки и тройки се бяха подпрели по стените, извиваха тела и се докосваха.

Зи се отпрати директно към ВИП салона. Тълпата от хора му правеше път – разделяше се като кадифени завеси пред него. Сетивата им бяха притъпени от алкохола и наркотиците, но в прегрениите тела бе останал достатъчно инстинкт за самосъхранение, за да видят в него ковчега, който ги очакваше.

В края на коридора ниско остриган мъж от охраната го пропусна в най-добрата част на клуба. Тук, в относителна тишина и спокойствие, достатъчно далеч една от друга, бяха подредени

двайсет маси. Лампите осветяваха единствено черната им мраморна повърхност, останалото тънеше в мрак. Сепарето, което братята заемаха, бе точно до пожарния изход. Зи не се изненада да види там Вишъс и Бъч с чаши пред тях. Мартинито на Фюри бе на масата, но от него нямаше и следа.

Двамата не се зарадваха да го видят. Не... по-скоро изглеждаха примирени с присъствието му – така, както човек се примирява с неизбежното.

– Къде е той? – попита Зи и кимна към чашата с мартини на близнака си.

– Купува си червен дим отзад – отговори Бъч. – Свършили са му запасите.

Зи седна отляво и се облегна назад, за да избегне кръга светлина, който падаше върху лъскавата повърхност на масата. Огледа се и видя само непознати лица, които не означаваха нищо за него. Тази част на клуба, запазена за ВИП гостите, се посещаваше само от редовни клиенти и никой от паралиите тук не общуваше извън кръга на собствената си затворена групичка. Всъщност за целия клуб важеше правилото „никакви въпроси, никакви отговори“, което бе една от причините братството да идва тук. Въпреки че собственикът на „Зироу Сам“ бе вампир, те не трябваше да издават кои са.

През последния един век Братството на черния кинжал пазеше в тайна своето съществуване дори от представителите на собствената си раса. Носеха се слухове, разбира се, и цивилните знаеха имената на някои от тях. Но на това не се даваше гласност. Началото на тази тайнственост бе сложено преди около век, когато бе започнал упадъкът на вампирската раса и липсата на доверие се бе превърнала в основен проблем. Сега обаче имаше и друга причина. *Лесърите* измъчваха цивилни, за да изтръгнат от тях информация за братството, така че бе задължително да крият самоличността си.

Като резултат малкото вампири, които работеха в клуба, не бяха сигурни дали огромните мъжаги в кожени дрехи, които пиеха питиетата си отзад и оставяха щедри бакшиши, са членове на братството или не. И за щастие ако не видят на братята, то поне наложените правила предотвратяваха задаването на въпроси.

Зейдист се размърда нетърпеливо. Мразеше този клуб, наистина. Не обичаше да има толкова много тела близо до неговото. Мразеше шума. И миризмите.

До масата им се приближиха три жени, които бърбеха неспирно. И трите бяха на работа тази вечер, а онова, което предлагаша, не се сервираше в чаши. Бяха типичните проститутки от висока класа. Удължени коси, силиконови гърди, лицата им – плод на пластичната хирургия, а дрехите – излезли направо от скъпите модни бутици. Имаше много като тях в клуба и особено в онази негова част, отредена за ВИП клиентите. Преподобният, който притежаваше и управляваше „Зироу Сам“, вярваше, че разнообразието в предлагането е рецептата за успех в бизнеса, затова осигуряваше не само алкохол и наркотици, но и тела. Също така отпускаше пари назаем, имаше екип от букмейкъри и се занимаваше Бог знае още с какво в офиса си в задната част на сградата. Предлагаше всякакъв вид услуги на клиентелата си, състояща се предимно от представители на човешката раса.

Усмивайки се и разговаряйки помежду си, трите проститутки всъщност им се предлагаха с надеждата да бъдат избрани. Обаче нито една от тях не бе онова, което търсеше Зи. Малко вероятно бе да бъдат наети и от Ви и Бъч. След две минути те се насочиха към следващото сепаре.

Зи изпитваше дяволски глад, но бе особено придиричлив, когато ставаше въпрос за хранене.

– Хей, татенца – каза женски глас. – Някой от вас има ли нужда от компания?

Той вдигна поглед. Жената имаше твърдо лице в тон със стегнатото ѝ тяло. Бе облечена в черни кожени дрехи. Косата ѝ бе късо подстригана.

Перфектно.

Зи постави ръката си в кръга светлина, падащ върху масата, вдигна два пръста, после почука два пъти по мраморната повърхност с кокалчетата си. Бъч и Ви се размърдаха неспокойно. Напрежението им го раздразни.

Жената се усмихна.

– Е, добре.

Зейдист се наведе напред и се надигна, като лицето му попадна в обсега на светлината. Изражението на проститутката се вкамени и тя направи крачка назад.

В този момент Фюри влезе през вратата вляво, красивата му коса улавяше нюансите на светлината. По петите му вървеше опасен на вид вампир с прическа ирокез. Преподобният.

Двамата спряха до масата и собственикът на клуба се усмихна сурово. Очите му с цвета на аметист доловиха колебанието на проститутката.

– Добър вечер, господа. Отиваш ли някъде, Лайза?

Смелостта на Лайза се върна.

– Където иска той, шефе.

– Правилен отговор.

„Достатъчно любезности“, помисли си Зи.

– Навън. Веднага.

Отвори вратата на пожарния изход и я последва в улицката зад клуба. Декемврийският вятър се просмукваше през широкото яке, което бе облякъл, за да скрие оръжията си, но той не даваше и пет пари за студа. Както и Лайза. Въпреки че ледените пориви рошеха късо подстриганата ѝ коса и бе почти гола, тя се обърна към него с вирната брадичка и без да трепери.

Сега, след като бе приела да му се отдаде, бе готова за него. Истинска професионалистка.

– Ще го направим тук – каза той и пристъпи в сенките. Извади две стодоларови банкноти от джоба си и ѝ ги подаде. Пръстите ѝ ги смачкаха, преди да изчезнат в кожената ѝ пола.

– Как го искаш? – попита и протегна ръце към раменете му.

Той я обърна с лице към тухлената стена.

– Само аз ще те докосвам. Ти мен не.

Тялото ѝ се напрегна и миризмата на страха ѝ, подобна на сярата, го удари в ноздрите. Обаче гласът ѝ бе силен и уверен.

– Внимавай, копеле. Ако ми останат синини или рани, той ще те преследва като животно.

– Не се тревожи. Ще си отидеш отук в добро състояние.

Тя продължаваше да се страхува. А той бе благословено неподатлив на чувства.

Обикновено страхът на жените бе единственото, което можеше да го възбуди и да накара *нещото* в панталона му да се втвърди. Напоследък обаче това престана да му въздейства, което не бе голяма загуба за него. Презираше реакцията на онова нещо, което се криеше зад ципа му. Тъй като повечето жени се страхуваха безумно от него, *то* се възбуждаше много по-често, отколкото би искал. Щеше да е по-добре, ако въобще не реагираше. По дяволите, вероятно бе единственият мъж на планетата, който искаше да бъде импотентен.

– Наклони главата си на една страна – каза. – Доближи ухо до рамото си.

Тя се подчини бавно и му предложи врата си. Ето защо я бе избрал. Късата коса означаваше, че няма да му се наложи да я докосне. Мразеше да допира длани до тях.

Докато гледеше втречено врата ѝ, жаждата му се засили и кучешките му зъби се удължиха. Господи, бе така пресъхнал, че можеше да я пресуши.

– Какво мислиш да правиш? – попита го рязко тя. – Да ме ухапеш?

– Да.

Впи зъби бързо и здраво я задържа, когато започна да се мята. За да улесни нещата за нея, я успокои с ума си, накара я да се отпусне и я опияни, което без съмнение ѝ бе добре познато. Тя притихна, а той запрегльща колкото можеше, без да повърне, и усети кокаина, алкохола и антибиотиците в кръвта ѝ.

Когато свърши, облиза дупчиците от зъбите си, за да спре кървенето. След това вдигна яката ѝ, за да ги скрие, изтри се от паметта ѝ и я върна в клуба.

Отново сам, се облегна на тухлената стена. Човешката кръв бе слаба, едва му осигуряваше необходимото, обаче нямаше никакво намерение да пие от представителки на собствената си раса. Не отново. Никога.

Вдигна поглед към небето. Облаците, донесли по-рано снега, си бяха отишли и в пространствата между сградите се виждаха ясните звезди, които му казваха, че му остават само още два часа да бъде навън.

Когато силите му се възвърнаха, затвори очи и се дематериализира на единственото място, където искаше да бъде.

Слава Богу, че все още имаше достатъчно време да отиде там.